

ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У СОЦІО-ЕКОНОМІЧНОМУ ПРОСТОРИ РЕГІОНУ

Белякова О.В.

*Азовский морський інститут Національного університета
«Одеська морська академія», м. Маріуполь*

В умовах трансформації вітчизняної економіки і розвитку ринкових відносин першочерговим стає питання розробки та реалізації механізму сталого розвитку регіонів. Стабілізація функціонування сучасних регіонів в значній мірі досягається за рахунок формування на підприємствах, галузях, регіонах інноваційного потенціалу і ефективної системи управління його розвитком.

Концепція системного підходу лежить в основі системного мислення і характеризується наступними рисами: кожна система не має певних аналогів поведінки; незнання функцій підсистем не дозволяє визначати функції об'єкту; система в змозі управляти своєю ентропією, переслідуючи досягнення певної мети; система опиняється кінцевою безліччю моделей; системи, які знаходяться в різних середовищах, можуть проявляти різні системні властивості; функціональна тенденція, спрямована на досягнення окремого деякого стану; системи володіють здібністю до вибору поведінки.

Розвиток будь-якої системи можна вважати сталим, якщо він зберігає будь-який її сутнісний інваріант, тобто не міняє, не піддає загрози її принципову властивість, ставлення, обмеження, підсистему, елемент, те що іманентно головному, критичному аспекту існування системи, тобто її виживанню.

Початковим станом процесу розробки методологічного базису управління потенціалом СЕС і інноваційним потенціалом є створення теоретичних основ для удосконалення визначення даної економічної категорії, яка повинна враховувати сукупні можливості СЕС.

Аналізуючи різноманітність підходів до визначення інноваційного потенціалу можна стверджувати, що всі вони можуть бути розділені на три головні групи: ресурсний підхід, структурний підхід, процесний підхід, які обумовлюють відповідно три рівня визначення сутності інноваційного потенціалу: характеристика потенціалу як сукупності наявних або необхідних ресурсів; розгляд його внутрішньої структури; виявлення системної взаємодії складових інноваційного потенціалу в процесі досягнення соціально-економічною системою поставлених цілей.

Різне підвищення рівня складності функціонуючих соціально-економічних систем істотно відображається на вимогах до якості і ефективності їх менеджменту, що об'єктивно вимагає концептуального переосмислення основних напрямів і задач діагностики в управлінні; структури діагностики в управлінському процесі; областей, сфер і напрямів діагностики в часі і просторі; чинників оптимізації діагностичного процесу.